

Sinisellä rahalla.

Tapasin pitkästä aikaa oikein noki-
tusten ystäväni Vähkyrän — maisteri
Vähkyrän. On ollut kiire, aivan suun-
naton kiire viime aikoina, sillä vaikka
Jumala maailmaa luodessaan ei puhu-
nutkaan kiireestä mitään on se syntynyt
ikäänkuin sivutuotteena kaiken teknil-
lisen kehityksen mukaan. Mennään
niin, että koko yhteiskunnallinen asema
on vaarassa, morjennetaan vain kahta
puolta katua. Terve terve!

Ja miten ollakaan tuli siihen ystä-
vämmä Ikäheimokin ikäänkuin tilauk-
sesta. Eukko elikkä rouva Ikäheimo
(jonka nimenä oikeastaan pitäisi olla
Ikiheimo eli Ikinuori) oli lähettänyt
asioille, sillä ekonoomimme on jo kesä-
laitumella. Oli kuuma päivä eikä niin-
kuin tänään. Vähän ennen kuin Ikä-
heimo ilmestyi oli meillä Vähkyrän
kanssa keskustelua jäätelöstä. Liuta
kakaraita (meidän lapsia siinä nim. ei
ollut) törmäsi läheisen jäätelökärryn
luo hajaantuakseen siitä eri suuntiin
kasvot riemusta loistaen.

— Tuhlausta, sanoin minä. — Ajat-
tele, että on naapureita, joiden lapset
saavat syödä jäätelön jokaikinen päivä.
Jätskiiä, mikä inhoittava stadilainen
sana— sitäpaitsi! Meidän lapset saavat
lunapin jokaisesta jätskistä ja laanis-
kasta! Ja laske nyt, intoiin, niin ja
niin monta lasta perhettä kohti kertaa
kymppi . . .

— Se nyt on eri asia, mutta en minä
totisesti voi ajatella, että lapset sösi-
vät moista sotkua kalliilla rahalla. Mi-
nä olen sanonut, että kerta kaikkiaan
se ei kuulu meidän jokapäiväiseen lei-
päämme. Minä itse en syö, en muista-
kaan milloin olen syönyt.

— Ei se nyt sitäpaitsi oikein sovi-
kaan, nyripisteli Vähkyrä, kulkea nyt
aikamies tikkua nuoleskelemassa.

— Sitäpaitsi tämä nykyajan jäätelö,
kuten sanoin . . .

Silloin siihen tulikin Ikäheimo kasvot
loistaen ja selkä ja otsa hikoillen.

— Hei pojat, ostetaan jäätelöä, nyt
on niin himskatin kuuma. Minä piuk-
kaan!

— Hyvä sanoin minä heti ja unohdin
isän ja oppimestarin osani, ei minulla
nyt pikkurahaa olekaan käsillä.

— Voithan tuota maistaa, sanoi Väh-
kyrä.

Se maistui mokoma hyvälle, ihan
niinkuin silloin, kun ostettiin hilikun
tötteröitä hirveän kauan aikaa sitten.
Lausuimme mielipiteemme ääneen, Väh-
kyräkin, ja läksimme kävelemään ko-
measti keskeltä puistoa jäätelötikut
suussa.

Yhtäkkiä rivistömme pysähtyi kuin
käskestä. Edessämme seisoj kaksi kap-
palotta allekirjoittaneen laillisia peril-
lisiä. Tyttö katsoi silmät suurina suo-
raan — jäätelötikkuumi ja Poika tui-
jotti suoraa Vähkyrän sedän tikkuun,
sormi suussa.

— Eihän isä tykkää jäätelöstä, sanoi
Tyttö lievästi närkästyneellä äänellä.

— Voi, isäkin syö jäätelöä, kiva, kiva,
laukaisi Poika vuorostaan välittömästi
ja suoritti pari intiaanihyppyä lisäten
kohta: Mutta minulla ei olekaan jääte-

Hän katseli sormiaan muka jotain
löö!

etsien.

Minun on tietysti turha kertoa sen
enempää. Tartuin perillisiäni kumpaa-
kin kädestä ja jucksutin valkoisten rat-
tainten tykö. Kaksi kymppin, hm, kym-
menen markan jäätelöä! Ja kakekymppin-
pömpin eli sininen raha, jonka lapset
jo kauan ovat tunteneet siitä, että sillä
raa kaksi jäätelöä, löytyi sekin yllät-
tään rintataskusta. Mutta maisteri Väh-
kyrän ilme olisi taas kerran ollut valo-
kuvaamisen väärtti.